

Това може да принадлежи на областѣта на искуството и на философіята; но, като исписватъ бѣдността тѣй грозно, тѣй унижено, по нѣкогаждѣ толкозь порочно и грѣшно, достига ли ся тѣй цѣльта имъ, и спасителенъ ли е плодѣтъ отъ това, както тѣ желаятъ? Ный не смѣемъ да ся произнесемъ върхъ това. Може да ни ся каже чи тѣ, като показватъ така пропастьта, която зїе подъ сипкавото и трошливо землище на богатството, замлашватъ лошыйтъ богатъ чловѣкъ, както, въ времято когато ся играеше хорото, называемо *хоро на мъртеитѣ*, му ся показваха трапѣтъ му зїяющъ и смъртьта готова да го пригърне въ нечистытъ си обятїа. Днесъ нѣкои си му показватъ разбойникѣтъ, който отваря вратата му съ куки, и убійцата, който го чака да заспи. Ный исповѣдамы чи не разбирамы какъ бы можилъ чловѣкъ да го примири съ чловѣчеството, което той презира, какъ бы го направилъ чувствителенъ къмъ скърбытъ на сиромыхътъ, отъ когото ся плаши, като му представя този сиромыхъ подъ образѣтъ на единъ злодѣецъ, побѣгналъ отъ тъмницата, и на единъ нощенъ обирачъ. Ужасната смъртъ, която скърца зѣбы и свирѣ на цигулкѣ, въ картинытъ на Олбайна и на предшественницытъ му, не намѣри средство, подъ този видъ, да преобърне развращеннытъ и да утѣши жертвытъ. Не ли и на-